

denje Isusa Krista« 97—103, 129—137, »Čitanje Sv. Pisma i Jobova knjiga« 321—328; Dr Fra Eduard Žilić napisao je »Boljševizam kao povjesno-društvena pojava« 1j6—22, 47—56, 74—83, isti, Agonija kapitalizma? 174—182, 222—226, Članak pod naslovom »Prilozi povijesti bosanskih franjevaca« izlazio je od broja 1—6 i 11—12. Tu je dr Dragutin Kamber iznio »Stanje župa i duša apostolskog vikarijata u Bosni srebričko-otomanskoj prema popisu izvršenom 1813« str. 22—28., 57—59, 83—88, 111—121; fra Jozo Zvonigradski »Riječ za Zvezdovića i Aphnamu« str. 148—151; fra R. Drlić »Korespondencija Andrije Torquata i fra Grge Martića« str. 182—187, 342—347, 375—379. U trećem broju napisao je članak dr. fra Oton Knezović: »Desetgodišnjica smrti fra Didaka Buntića«. U četvrtom broju nalaze se »Ulomci iz ratnih pisama fra Didaka Buntića«. U 5 i 6 broju nalazi se posmrtni članak dra Julijana Jelenića »Veliki zapadni raskol«. U 6 broju objelodanio je dr. o. Felicijan Fržop članak o životu i radu o. Urbana Talijske. Taj se članak nastavlja i u 7 i 8 broju. U 7—9 broju izdao je provincijal Hercegovачkih Franjevaca dr. Fra Dominik Mandić »Prilozi za povijest franjevačkoga samostana i crkve u Olovu«. U broju 11 je članak fra Augustina Krištića »Nepisana povijest našega zanatstva«. U 12 broju piše Borivoj Jevtić o »Jukićevom znamenju«, dok fra Augustin Krištić nastavlja svoj članak »Nepisana povijest našega zanatstva«.

Tako je eto i »Franjevački Vjesnik« označio granice svoga rada. Neka revija na svaki način nastoji, da uredništvo bude u mjestu štamparije, jer će se na taj način moći list sasvim drugčije razvijati. Možda bi bilo dobro, da list izlazi najviše svaka dva mjeseca na 48 stranica ili možda pače svaka četiri mjeseca na četiri do pet araka. Tako će biti reprezentativniji i moći će se materijal bolje srediti. Ovo su samo naša skromna opažanja, koja bi se eventualno mogla i uvažiti, ako je to moguće. Franjevački Vjesnik ima vrlo široko polje rada u povijesti franjevačke provincije Bosne Srebrne. Dosadnji pisci te prošlosti nisu sve iscrpili nego stoji po samostanskim i drugim arhivima upravo golemi materijal, koji bi trebalo malo po malo sređivati i tako nastavljati rad franjevačkog historičara pokojnoga profesora dra Julijana Jelenića. Osim toga ne smije se baciti s vida i apologetski dio s posebnim obzirom na bosanske prilike. Posebna bi se pažnja morala posvetiti studiranju materijala na turskom jeziku, zatim na starom slovenskom pisanom bilo ćirilicom, bilo bosančicom. Oni, koji će se posvetiti tomu svetom radu, neka ne objelodanjuju samo dokumente, nego neka izrađuju studije sa objelodanjenjem najvažnijih dokumenata.

Franjevački Vjesnik 1933 3—5. 1933. Tu nastupaju kao pisci: Urban Talijske, Fra R. Drlić, koji iznosi »Korespondenciju Andrije Torkvata Brlića i fra Grge Martića, dr Svetozar Petrić, koji raspravlja o temi »Nacionalizam u zabludi«, dr fra Kazimir Ivić o »Pedesetgodišnjici franjevačke centralne gimnazije u Bosni«, Gavrančić fra Gavro »Jedan pogled na školski rad franjevaca u jugo-

slavenskim pokrajinama«, O. dr Gvido Rant »Franjevačke gimnazije u provinciji sv. Križa«, dr V. J. »Stanovište katoličke Crkve u pitanju odgoja i škole.«

Vicko Lisičar, Lopud historički i savremeni prikaz. Dubrovnik 1931, str. 1—92 sa 16. ilustracija na koncu. Pisac raspravlja o otoku i gradu Lopudu od najstarijih vremena do danas, zatim o matici crkvi »Gospa od Šunja«, o samostanima, kapelama, grobljima staroga Lopuda, zatim o glasovitim Lopudanima: biskupu Bonifaciju Drakolici, Mihi Pracatu, Vici Bune, biskupu Nikoli Brautiću, Petru Palikući, biskupu Franji Uccellini-Tice, Urbanu Taliji. Na koncu još dodaje historijat bratovština staroga Lopuda, lopudske župnike i župnički muzej i arhiv. Pisac je sa najvećom marljivošću sabrao sve dokumente u dubrovačkom arhivu o Lopudu, pa je ova monografija svake hvale vrijedna to više, što u nas na žalost ima vrlo malo ovako zanimivih monografija. Vicko Lisičar piše i s velikom ljubavi prema otočanima, jer je on domaći župnik. Šteta je, što knjiga nema niti na početku niti na koncu kazala, pa niti oznake sadržaja.

Vicko Lisičar, Koločep nekoć i sada. Dubrovnik 1932. str. 1—192. Pisac raspravlja o otoku Koločepu i raznim njegovim imenima. Iza toga raspravlja o Koločepu od najstarijih vremena do danas, o pomorstvu Koločepljana, o koločepskim brodovima od XIV—XVI vijeka, o crkvi matici na Koločepu, o kapelama staroga Koločepa, o dumnama na Koločepu, o bratovštinama, grobljima, kršćanskom životu, dušobrižnicima Koločepa, o glasovitim Koločepljanima: Don Vlaho Skvadrović, Svilokos, Poković i t. d. Na koncu navodi imena porodica od XIV—XX. vijeka. Još dodaje priloge. I opet je šteta, što niti ova knjiga nema sadržaja niti kazala. Inače je monografija vrijedan doprinos našoj domaćoj historiji.

Dr. J. Šimrak

Aleksander Ignacij barun Mikulich de Brokunovecz,

zagrebački biskup od g. 1688. do 1694.

Dr. L. Ivančan.

Obitelj Mikulića, od koje je potekao zagrebački biskup Mikulić, čini se da je bila stara plemićka obitelj, jer se spominje u drugoj polovini XV. stoljeća neki Paulus de Mikulich prope castrum Medved g. 1461. koji da je imao sina Ivana što mu ga je rodila supruga Urša. Poznato je, da još danas opstoji u šestinskoj župi filijalno selo Mikulić, koje broji oko 800 duša, dakle skoro trećinu svih šestinskih župljana. Podatke o prvim poznatim Mikulićima priopćio mi je ravnatelj kr. zem. arhiva g. Laszowsky.